

Torsdagen den 2 mars 2017

I

(Resolutioner, rekommendationer och yttranden)

RESOLUTIONER

EUROPAPARLAMENTET

P8_TA(2017)0060

Skyldigheter när det gäller ömsesidighet i fråga om viseringar

Europaparlamentets resolution av den 2 mars 2017 om kommissionens skyldigheter på området för ömsesidighet i fråga om viseringar i enlighet med artikel 1.4 i förordning (EG) nr 539/2001 (2016/2986(RSP))

(2018/C 263/01)

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 539/2001 ⁽¹⁾, särskilt artikel 1.4 ("ömsesidighetsmekanismen"),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 12 april 2016: *Lägesrapport och tänkbara lösningar i fråga om den icke-ömsesidiga situationen med vissa tredjeländer när det gäller viseringspolitik* (COM(2016)0221),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 13 juli 2016: *Lägesrapport och tänkbara lösningar i fråga om den icke-ömsesidiga situationen med vissa tredjeländer när det gäller viseringspolitik (uppföljning av meddelandet av den 12 april)* (COM(2016)0481),
- med beaktande av kommissionens meddelande av den 21 december 2016: *Lägesrapport och tänkbara lösningar i fråga om den icke-ömsesidiga situationen med vissa tredjeländer när det gäller viseringspolitik (uppföljning av meddelandet av den 12 april)* (COM(2016)0816),
- med beaktande av artikel 17 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och artiklarna 80, 265 och 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget),
- med beaktande av den debatt om skyldigheter när det gäller ömsesidighet i fråga om viseringar som parlamentet höll i Strasbourg den 14 december 2016,
- med beaktande av frågan till kommissionen om skyldigheter när det gäller ömsesidighet i fråga om viseringar i enlighet med artikel 1.4 i förordning (EG) nr 539/2001 (O-000142/2016 – B8-1820/2016),
- med beaktande av förslaget till resolution från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor,

⁽¹⁾ EGT L 81, 21.3.2001, s. 1.

Torsdagen den 2 mars 2017

- med beaktande av artiklarna 128.5 och 123.2 i arbetsordningen, och av följande skäl:
- A. Kriteriet om ömsesidighet i fråga om viseringar är ett av de vägledande kriterierna för EU:s viseringspolitik, och det uppfattas normalt så att EU-medborgare bör omfattas av samma villkor när de reser till ett tredjeland som medborgare i det tredjelandet när de reser till EU.
- B. Syftet med ömsesidighetsmekanismen för visering är att uppnå sådan ömsesidighet. EU:s viseringspolitik medger inte att enskilda medlemsstater inför viseringskrav för tredjelandsmedborgare om det berörda landet finns med på förteckningen i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 (länder vars medborgare inte behöver visum för kortare vistelser).
- C. Ömsesidighetsmekanismen reviderades 2013, med parlamentet som medlagstiftare, eftersom den behövde anpassas till Lissabonfördragets ikraftträdande och EU-domstolens rättspraxis angående rättslig grund i sekundärlagstiftningen och "så att det blir möjligt för unionen att reagera på ett solidariskt sätt om ett tredjeland som anges i bilaga II till förordning (EG) nr 539/2001 tillämpar viseringskrav för medborgarna i åtminstone en medlemsstat" (skäl 1 i förordning (EU) nr 1289/2013).
- D. Ömsesidighetsmekanismen omfattar ett förfarande som inleds med en situation där icke-ömsesidighet råder, med exakta tidsramar och åtgärder som ska vidtas i syfte att få slut på den icke-ömsesidiga situationen. Förfarandet innebär att allt hårdare åtgärder efter hand vidtas gentemot det berörda tredjelandet och det sista steget är att undantaget från viseringskravet för alla medborgare i ett berört tredjeland upphävs ("andra fasen av tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen").
- E. "I syfte att säkerställa en lämplig medverkan av Europaparlamentet och rådet i den andra fasen av tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen, med tanke på den särskilt känsliga politiska arten av upphävandet av undantaget från viseringskravet för alla medborgare i ett tredjeland som anges i bilaga II i förordning (EG) nr 539/2001 samt dess övergripande konsekvenser för medlemsstaterna, de länder som deltar i Schengensamarbetet och unionen själv, särskilt för deras yttre förbindelser och Schengenområdets övergripande funktion, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på vissa delar av ömsesidighetsmekanismen", inbegripet upphävandet av undantaget från viseringskravet för alla medborgare i det berörda tredjelandet.
- F. "Europaparlamentet eller rådet får besluta att återkalla delegeringen" (artikel 290.2 a i EUF-fördraget).
- G. En delegerad akt "får träda i kraft endast om Europaparlamentet eller rådet inte har gjort några invändningar inom den tidsfrist som anges i lagstiftningsakten" (artikel 290.2 b i EUF-fördraget).
- H. Kommissionen väckte talan vid EU-domstolen angående valet av delegerade akter i andra fasen av tillämpningen av ömsesidighetsmekanismen. Domstolen ansåg dock att lagstiftarens val var korrekt (mål C-88/14).
- I. Mekanismen ålägger därigenom klart och tydligt parlamentet och rådet respektive kommissionen skyldigheter och ansvar i de olika faserna av ömsesidighetsmekanismen.
1. Europaparlamentet anser att kommissionen är rättsligt skyldig att anta en delegerad akt – som tillfälligt häver viseringslättningen för medborgare i de tredjeländer som inte har hävt viseringskravet för medborgare i vissa medlemsstater – inom en period av 24 månader efter den dag då den aktuella underrättelsen offentliggjordes, en period som löpte ut den 12 april 2016.
  2. Europaparlamentet uppmanar kommissionen på grundval av artikel 265 i EUF-fördraget att anta den nödvändiga delegerade akten senast inom två månader efter antagandet av denna resolution.
  3. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till kommissionen, Europeiska rådet, rådet och medlemsstaternas parlament.